

Sumari

Llop.....	11
El senyor Rumpel	35
Galetes.....	67
Gripau	93
Blau.....	107
Un son molt llarg.....	135
Nena monstre	151

Llop

I

La noia estudia història a la taula del menjador. «La fosca edat mitjana», es titula el capítol. Hi ha un dibuix que representa, amb traços gruixuts i matussers, un home amb una caputxa negra al cap que branda un martell quadradot, a punt per deixar-lo caure damunt d'un altre home que està lligat sobre una roda grossa. Al fons hi ha tot d'homenets amb cordes al coll penjats en dues forques.

«Imagina't que... —hi diu— ets un criminal medieval, esperant un càstig terrible, suant, sense poder aclucar l'ull...»

Al llibre d'història sempre hi posa aquesta mena de coses.

«Imagina't que ets un caçador de mamuts a l'estepa, sense res més que una llança de fusta per protegir-te...»

«T'imagines la por que devien tenir els nostres descobridors en aquell món nou i desconegut...?»

—Està molt bé —diu sempre el mestre—. Així la història cobra vida en les vostres ments.

La noia es mira el dibuix tanta estona i tan atentament que quan tanca els ulls, encara el veu. Forca i roda, pensa.

—Aparell del dimoni! Funciona d'una vegada! —En un racó de la taula, la mare clava cops al teclat.— No pot ser tan difícil enviar la compra a casa l'àvia!

—A casa l'àvia? —La noia alça la mirada del llibre.— Per què?

—L'hi he promès —diu la mare—. Torna a estar malalta. Com sempre, quan jo menys temps tinc.

—Ja hi aniré jo —diu la noia, però la mare no l'escolta. Torna a parlar amb la pantalla:

—Lliurament el mateix dia. Ha! Per què ho dieu, si no és veritat? —Torna a teclejar, refresca pàgines.— És clar, que teniu la pàgina sobrecarregada. Sabeu qui més està sobrecarregada, avui? —La noia alça la mirada per veure si la mare espera resposta. Li fa l'efecte que no.— I no puc sortir, jo, ara. Aquesta tarda, impossible. —La mare sospira i fa un glop a la tassa buida.— I per què no? Per què no tinc ni temps d'anar a veure la meva pròpia mare quan em necessita?

Segurament a la mare no li cal cap resposta. El seu racó de la taula no para d'encongir-se. S'ho ha apropiat tot: tasses, papers, un paquet de xiclets per no fumar, galetes saludables per no engreixar-se, telèfon, ordinador portàtil, carregadors.

La noia torna a mirar-se el llibre. El botxí encara té el martell a la mà. D'aquí a no res estellarà ossos, sobretot de braços i cames, per allargar el dolor el màxim possible. Els espectadors l'aclamaran a cada martellada. No donarà el cop de gràcia fins que no estigui tot trencat. La noia torna a tancar els ulls. Així la història cobra vida a la seva ment.

«Fot-li! —crida la gent—. Fot-li! Pega! Sang!»

Però no passarà, pensa la noia. En aquest dibuix, almenys, no. El botxí es quedarà sempre amb el martell ben alt, i l'home de la roda sempre estarà a punt de rebre. Passant por, xisclant, potser. Però el cop no arribarà. Fa mil anys que està congelat en el temps, mirant un martell alçat.

No passa res. No passarà mai.

Potser encara és un càstig pitjor.

—Vols fer-me cas, estúpida cosa! —la mare renega, i de seguida hi afegeix—: Perdó.

Sempre diu perdó quan fa alguna cosa que ella mateixa diu que no s'ha de fer, com si així pogués esborrar-la. Com si la noia no fes temps que ja sap tots els renecs, fins i tot els més gruixuts. Com si no sabés que la mare de vegades fuma d'amagat i es pren una copa de vi de més. Com si li importés.

Mira per la finestra. Ha plogut, però ara hi ha tot de trosos de cel blau entre la grisor. Si diu que vol prendre una mica l'aire, potser li deixarà anar. Als nens sempre els convé prendre una mica l'aire.

—I si hi vaig jo? —pregunta, i ara la mare sí que alça la mirada.

—Si vas on?

—A casa l'àvia, a portar-li la compra?

—Ni parlar-ne —diu la mare—. Què dius ara? És massa lluny.

II

Pot fer tota la volta esprintant sense panteixar. Això està bé, vol dir que encara està en prou bona forma.

Però també podria voler dir que el bosc s'ha tornat a encongir, és clar. I la veritat és que sospita que deu ser això últim. Malgrat que no és el que havien acordat. No se'n recorda de tot, però d'això bé que se'n recordaria, no? En va comentar res, el guardabosc?

Li fa la sensació que no fa gaire que va venir, però potser ja fa força temps.

Potser ja han passat unes quantes estacions. Anys.

Et tornes boig, fent la mateixa volta cada dia. Comences a veure coses que no hi són. Et penses que entreveus preses. Cèrvols que desapareixen d'un moment a l'altre, llebres riàl·leres. Ai, les llebres...

Aviam si m' enxampes, canten, en veu baixa. Lent, més que lent. Soc aquí, darrere l'arbre. No, aquí. Aquí, et dic! Aquí, beneit del cabàs!

I ell engega a córrer, esbufegant, arrossegant les potes, girant-se d'un costat a l'altre, però només mossega aire. No les enxampa mai.

Perquè no hi són, en realitat.

Però bé, el guardabosc. Ni tan sols s'havia despenjat l'arma de l'espatlla en cap moment. La porra li havia quedat penjant del cinturó. No hauria pogut fer-la servir per amenaçar una miconna? Aparta, animal! Aparta! O no tornaràs a veure la llum del dia! Alguna cosa així. Encara que només fos per educació.

Se l'hauria hagut de cruspir en aquell moment mateix. Això és el que hauria hagut de fer. Però no, s'havia hagut de quedar esperant, capcot, els ulls clavats a terra dòcilment, com un animal mans, com un criat. Però havia estat atentíssim a tot, a cada moviment, cada canvi de distància. Esmolant les orelles. Tensant els músculs de les potes, tan fortes, esperant el moment adequat...

I n'hi havia hagut un, de moment adequat. El recorda perfectament: quan el guardabosc va passar sense voler dues pàgines alhora d'aquell coi de contracte, i va haver de tirar enrere. I es va descuidar per un moment de mirar el depredador que tenia al davant. Aquell moment. Un salt, potes al pit, les dents a la gola. Mossegar, esqueixar, arrencar. La presa estesa a terra, sangonosa i moribunda, abans de tenir ni temps d'adonar-se del que li havia passat. I apa, queixalada i empassar. Petjades tacades de sang en aquell coi de paper. I estripar-lo, trepitjar-lo per enterrar-lo al fang. Fins que no quedés res més que carn fumejant en uns pantalons de camuflatge esquinçats, el terra ple d'estrips de paper vermells.

A la merda el contracte. A la merda el pacte. A la merda les normes. Tot a la merda.

—Ja veurà que no pot no estar-hi d'acord —havia dit l'home. Li parlava de vostè, llavors—. És tot molt raonable. L'únic que li demanem és que no surti dels límits acordats. La tanca és una mena de recordatori. En principi, la pot travessar, però no l'hi recomano. Amb el transmissor que porta al coll.

El que porta on?

Com si fins aquell moment no hagués estat despert, es va adonar que li havien fet alguna cosa. Li havien enganxat un objecte al coll. Va sacsejar el cap, va intentar arrencar-s'ho a urpades, a estrebades, però aquella cosa es va quedar allà on era. I quan es va posar a córrer com un boig per veure si podia desempallegar-se'n, va començar a fer-li pip-pip prop de l'orella.

Com més s'acostava a la tanca, més forts eren els pips, eren com gemecs, xiscles; es va tapar les orelles amb les potes, el cor desbocat, però no va servir de res, res no servia contra aquell soroll que se sentia dins del crani. Els pips no van parar fins que va engegar a córrer, allunyant-se de la tanca cada cop més fins que, esgotat i vençut, amb el cap com un timbal, es va deixar caure arraulit als peus del guardabosc, que no s'havia mogut ni un pam. Encara portava l'arma penjada a l'espatlla. Ni tan sols havia posat la mà a la porra.

—A això ens referim —va dir el molt milhomes—. I nosaltres també el sentim, aquest senyal. Si dura massa, pot estar segur que actuarem immediatament per tornar-lo als límits acordats. Dono per fet que no caldrà gaire violència per aconseguir-ho. Ens agrada tenir-lo aquí al nostre bosc, oh, i tant. Una mica de natura autèntica que ens fa il·lusió conservar. Ja n'hem perdut tanta, oi?

L'havia mirat amb franquesa amb aquells ulls marrons. Com si ja estiguessin d'acord, com si tots dos volguessin el mateix. En aquell moment l'hauria hagut d'esbudellar. Ai, quin greu que li sap, ara, no haver-ho fet.

Perquè després ja no ha tingut ocasió d'esbudellar res. El que li donen, cada dia a la mateixa hora, al lloc acordat,

fa temps que és mort. Tan mort, que ja no té cap gràcia. Al començament encara ho passejava d'aquí cap allà, ho feia rodolar entre les fulles, gemegant i bavejant una mica, com si s'hi hagués d'imposar. Però ha deixat de fer-ho. Ho rosega una mica, però se'n deixa la major part.

No és que ja no tingui gana. En té moltíssima, una gana que no s'acaba. Però no li ve de gust aquella porqueria.

—Doncs ara només faltirà una firmeta aquí. O l'empremta d'una pota —havia dit el guardabosc amb un somriure.

I ell havia allargat una pota obedientment.

S'ha convertit en un esclau. Una mascota. Un llop de fer bonic.

III

La mare li ha insistit que es posés l'impermeable de color vermell viu, el de les franges reflectores a les mànigues, l'esquena i la caputxa. Com un semàfor amb potes, se sent, mentre camina per la vorera del davant dels blocs de pisos. Bossa de plàstic en una mà, telèfon a l'altra. Tothom la pot veure, sortir de seguida, trucar de seguida a la policia si passa res.

Però què ha de passar?

Les rajoles de la vorera estan ben posades, els jardinets tenen tanques ben tancades, fins i tot els arbrets estan ben lligats a tutors de fusta, de vegades fins a quatre alhora. No poden torçar-se gens, només créixer recte cap amunt, com ha previst l'urbanista que ho ha dissenyat.

La pluja li repica a la caputxa. Això no és gaire millor que fer deures.

El telèfon li vibra a la butxaca. «Aquí a mà esquerra.» Se sap el camí perfectament sense aquesta cosa, però la mare ha insistit que portés la ruta al mòbil. «I cinc-cents metres més endavant, continuar a l'esquerra.»

Un carrer recte. Un altre carrer recte. Allà, darrere dels últims blocs de pisos, ha de passar pel cementiri.

—No et fa por? —li ha preguntat la mare—. Si vols, t'hi porto en un moment, eh. De fet, no seria cap problema.

—No cal, mama, de debò.

—Però no travessis el cementiri, no ho vull.

—No puc anar a saludar l'avi?

—De lluny. No passis de la tanca.

—D'acord, de lluny.

A l'altra banda de la tanca hi ha els morts, en rengleres rectes sota planxes gruixudes de marbre. Se li ha oblidat on està enterrat l'avi, perquè totes les tombes s'assemblen. La noia es planteja per un instant saludar amb la mà i prou, però la porta està clarament entreoberta, com si la convidés a passar. Pot entrar com si res.

A la segona renglera, li sembla. No, la tercera. Les seves botes fan soroll a la grava.

Aquí tothom és només un nom gravat a la pedra lluent. Estimat pare. Te n'has anat massa d'hora. Als braços de Déu. Nascut, mort, nascut, mort. Rectes sota la pluja o estirats sota tolls.

Les làpides del final estan una mica més tortes i cobertes de molsa, i fan de mal llegir.

Deu haver-hi fantasmes, aquí? Ara, de dia i amb el brunzit de l'autopista aquí a la vora, no, però... potser en una nit sense lluna? Potser la terra tremola, un violí comença a tocar una tonada esfereïdora, i les làpides es belluguen al ritme de la música... Potser brota de terra una mà cadavèrica que obre a poc a poc la tapa d'un taüt i en surt alguna cosa, una cosa rosegada pels cucs, que mira des d'uns globus oculars buits i...

Ah, sí. Com a la casa de la por. De vegades, al parc d'atraccions, s'hi ha arribat a passar una hora veient aparèixer els mateixos fantasmes cada deu minuts, la mateixa mà que obre la tapa del taüt amb la mateixa música gemegosa. I entremig anava sentint el grinyol dels mecanismes. Al sisè cop, la tapa del taüt es va quedar travada, en certa manera això va ser el més emocionant de tot. Però de seguida va aparèixer un home amb una caixa d'eines, i no es va poder quedar a mirar, va haver de sortir amb tothom.

Enlloc hi diu com van morir els morts, si va ser una lluita aferrissada contra una malaltia, un patiment terrible, una enorme sort. Un assassinat, potser? S'ho ha d'imaginar tot pel seu compte.

Una vegada l'avi se l'havia enduta a l'església a la qual ell anava de vegades. Cors sanguinolents pertot arreu, sants amb tot de fletxes clavades, mans retorçades i travessades per claus... ho havia trobat absolutament fascinant. No s'ho hauria esperat de cap manera, del seu avi, tan avorrit que era.

Hi hauria volgut tornar a anar, però la mare havia dit que no.

—M'alegro d'haver-ne sortit, jo —havia dit—. No comencis tu ara amb aquestes bestieses, si us plau.

I l'avi s'havia mort tal com havia viscut: a la seva cadira, darrere del diari. Devia haver-lo plorat algú? L'àvia es va autoimposar coratge i tirar endavant. La mare estava, sobretot, alleujada, li va semblar.

Ella s'hi havia esforçat. «Oh, avi...», va escriure al seu diari. «El meu avi, no puc viure sense ell, el trobaré a faltar per sempre més...» Però mentre ho escrivia ja sabia que en realitat era una bestiesa. En el fons no havia passat res greu, o almenys, no gaire greu.

Ah, mira, és allà, sota la làpida rosa. Llegeix el nom i els anys que tenia.

—Ai, avi... —intenta sospirar, tristament.

El telèfon vibra. Ja hi ets?

IV

Pip pip pipipipip...

S'està tornant boig.

«Actuarem immediatament per tornar-lo als límits acordats», li havien dit. Però no veu venir ningú. I si s'acosta una mica més a la tanca?

Pipipipipipip... Ningú.

És això, el que vol?

Sí, coi, li sembla que sí.

Aquest llibre s'ha publicat amb el suport del Fons de les Lletres Neerlandeses.
Agraïm la seva col·laboració.

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

Copyright del text i les il·lustracions © 2021 by Annet Schaap
Títol original en neerlandès: *De Meisjes*
First published in 2021 by Em. Querido's Uitgeverij, Amsterdam

© del text: Annet Schaap, 2021
© de la traducció: Maria Rosich Andreu, 2023
© de les il·lustracions: Annet Schaap, 2021
© d'aquesta edició: Pagès Editors, S.L, 2023
C/ Sant Salvador, 8 - 25005 Lleida
editorial@pageseditors.cat
www.pageseditors.cat
Primera edició: setembre de 2023
ISBN: 978-84-1303-485-0
DL: L 517-2023
Imprès a Arts Gràfiques Bobalà, SL
www.bobala.cat

✦ imprès a lleida ▶

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, <www.cedro.org>) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d'aquesta obra.